

“Vistes al mar”

El tema és la natura.

El jo poètic descriu com és el cel i el mar al migdia, que ell veu a través dels pins. Aquesta visió li agrada molt.

El poema està format per 10 versos pentasíl·labs (5 síl·labes). Com que és una estrofa isosíl·laba de 10 versos (art major) és una dècima. Aquest poema presenta regularitat mètrica, però no té rima, per tant, és un poema blanc.

Hi ha una personificació al vers 3 (“blau que enamora”).

“Haidé”

El tema és l'amor.

El jo poètic descriu com l'amor ha deixat en ell una empremta (un senyal) que ja mai més no es podrà esborrar, que és inoblidable.

El poema està format per 6 versos heptasíl·labs (7 síl·labes). Com que és una estrofa isosíl·laba de 6 versos d'art menor és una sexteta. Aquest poema té rima consonant en tots els versos excepte el 3r que queda lliure (7a, 7b, 7-, 7b, 7a, 7b).

Hi ha una comparació al vers 1 (“com una flor”), hi ha una anàfora entre els versos 1 i 5 (“com una flor, sempre més”), i 2 i 6 (“el teu amor en ma vida”).

“El cant de la Senyera”

El tema és la pàtria.

El jo poètic descriu com cal que orgullosos onegem la nostra bandera en senyal de triomf i d'unió entre els catalans perquè la Senyera és també un símbol de llibertat.

El poema està format per 9 versos heptasíl·labs (7 síl·labes). Aquests versos estan dividits en dues estrofes un tercet i una sexteta, perquè són d'art menor i tenen 3 i 5 versos, respectivament. Aquest poema té rima consonant en tots els versos excepte el 2n que queda lliure (7a, 7-, 7a // 7b, 7c, 7b, 7c, 7b, 7c). A la 2a estrofa la rima és encadenada. Els versos imparells tenen rima masculina i els parells femenina.

Hi ha dos encavalcaments al tercet. També hi ha encavalcaments entre els versos 4-5 (“enarborem-la en senyal de germandat”), 6-7 (“al vent desfem-la en senyal de llibertat”) i 8-9 (“Contemplem-la en sa dolça majestat”). Hi ha dues anàfores, una als versos 4 i 6 (“Au, companys”) i una altra als versos 5 i 7 (“en senyal”). També hi ha paral·lelisme entre aquests 4 versos (del 4 al 7).

“El cant espiritual”

El tema és la vida després de la mort.

El jo poètic demana a Déu que quan mori pugui renéixer al seu costat i així tenir una vida millor.

El poema està format per 5 versos decasíl·labs (10 síl·labes). Aquests versos formen una estrofa d'art menor: un quintet. Aquest poema té rima consonant encreuada (10A, 10B, 10B, 10A, 10A).

Hi ha una metàfora als versos 1 i 2, on es fa referència a la mort. Hi ha dos encavalcaments, un als versos 1-2 (“hora de temença en què s'acluquin aquests ulls humans”) i un altre als versos 3-4 (“uns altres de més grans per contemplar”).

“La cançó del comte l’Arnau”

El tema és la recerca del perdó.

El jo poètic va pel món com una ànima en pena, buscant la redempció pels seus pecats.

Demana a la seva dona que el perdoni per totes les coses dolentes que ha fet.

El poema està format per 8 versos dodecasíl·labs (12 síl·labes). Aquests versos formen una estrofa d’art major: una octava. Aquest poema té rima consonant encadenada (12A, 12B, 12C, 12D, 12 A, 12B, 12C, 12D).

Hi ha 4 anàfores als versos 1-2 (“Què és això que us surt del cap”), 3-4 (“Males coses que he pensades”), 5-6 (“Què és això que us ix pels ulls”) i 7-8 (“Són les males llambregades”). El final de cada un dels versos presenta també paral·lelisme.

“Pirenenques”

El tema és la natura.

El jo poètic gaudeix de la contemplació de la natura, seu a terra i observa tot allò que l’envolta: el prat, el cel, l’alba, el moviment de les fulles al vent... En aquest estat deixa anar la seva imaginació i d’aquesta manera s’omple de pau i es relaxa.

El poema està format per 16 versos decasíl·labs (10 síl·labes). Aquests versos formen cinc estrofes d’art major: les 4 primeres són tercets, i l’última és un quartet. Aquest poema té rima consonant (10A, 10A, 10A // 10B, 10B, 10B // 10A, 10A, 10A // 10C, 10C, 10C // 10-, 10A, 10A, 10A).

Hi ha encavalcament al vers 1-2 (“com me plau el veure”). Una metàfora al vers 5 (“fulles d’acer”). El vers 7 està separat en dos hemistiquis assenyalats per un espai en blanc. Hi ha polisíndeton perquè la conjunció i es repeteix 6 vegades (versos 4, 7, 13, 14 i 15). Hi ha una anàfora als versos 3, 9 i 16 (“ben verd sota d’un cel ben blau”). També hi ha paral·lelisme als versos 13, 14 i 15 perquè tots ells tenen la mateixa estructura sintàctica.